

[Socialministeren.]

Virksomhed kan der derfor allerede af denne Grund ikke være Tale.

Om Udvandringskontorets Virksomhed kan jeg i øvrigt oplyse, at Kontoret i de fire Sommermaaneder, det har bestaaet, alene fra Udvandrere har modtaget ca. 350 Forespørgsler, som er blevet besvaret efter Undersøgelse.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har endvidere som Middel til en Forenkling af Socialreformens Administration foreslaaet, at Prisreguleringen kun skulde foretages een Gang om Aaret. Hertil skal jeg svare, at det vist er en almindelig Fejltagelse, at Prisregulering skal finde Sted to Gange om Aaret. Nej, Lovens Takster vil være at forhøje eller nedsætte, hver Gang de af Statistisk Departement for Januar og Juli offentliggjorte Pristal stiger eller falder 3 pCt. i Forhold til det for Oktober 1929 offentliggjorte Pristal; men sker der ikke et saadant Udsving i Pristallet, forandres Taksterne heller ikke; de skal altsaa ikke reguleres to Gange om Aaret. Taksterne ændredes pr. 1. Oktober 1933 og pr. 1. April 1934, men ikke pr. 1. Oktober 1934; altsaa netop i Aar har der kun fundet een Takstforandring Sted. Naar man har formuleret Bestemmelsen saaledes som sket, er det jo ud fra Ønsket om, at Taksterne i nogenlunde Tilslutning til Pristallet skal følge dettes Bevægelser. Efter Lovbestemmelsen, saaledes som den nu er, faar et saadant Udsving i Pristallet for Januar Virkning paa Lovens Takster fra 1. April, men hvis der kun var Mulighed for Prisregulering een Gang om Aaret, vilde en Forhøjelse eller Nedsættelse af Taksterne blive betydelig længere fjernet fra Pristallets Bevægelse, indtil $1\frac{1}{4}$ Aar, og det vilde jo efter Omstændighederne virke meget uretfærdigt over for de meget fattige Mennesker, der skal nyde godt af Prisstigningen — nyde godt af den altsaa i den Forstand, at Taksterne stiger. Besværet med Ændringer i Taksterne overdrives ogsaa noget, thi naar en Rentenydners Rente een Gang er udregnet, gør Socialministeriets Tabeller det jo nogenlunde simpelt at foretage Omregningen, det er jo meget udførlige Tabeller, der er udsendt.

Endvidere oplyste det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at man har gjort hende opmærksom paa, at Forsorgslovens § 22 — det er formentlig denne Paragrafs Stk. 4, det drejer sig om — har bragt saadanne Børnehjem i Vanskeligheder, som modtager privat anbragte Børn. Rent bortset fra, at det ærede Medlem, saa vidt jeg

kan se, misforstaar Regelen i § 22, som handler om Forsørgelsessted, og som intet har at gøre med det tidligere Begreb Forsørgelseskommune, og synes at sammenblande denne Regel med Opholdskommunereglerne, skal jeg bemærke, at Socialministeriet ikke har modtaget nogen Henvendelse om saadanne Vanskeligheder fra noget Børnehjem. Det er imidlertid blevet oplyst for Ministeriet, at en saadan Henvendelse i et enkelt Tilfælde er modtaget i Overinspektionen for Børneforsorg, der for Tiden undersøger Sagens Omstændigheder, og naar Sagen kommer frem til Socialministeriet, vil man naturligvis gøre den til Genstand for en nøjere Undersøgelse.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit stillede endelig til sidst det direkte Spørgsmaal til mig, hvor mange Personer der endnu staar uden for Sygeforsikringen. Besvarelsen af dette Spørgsmaal vil formentlig gøre det naturligt, at jeg først gør nogle Bemærkninger om, hvor mange Personer der efter Socialreformen er gaaet ind i Sygeforsikringen, altsaa dels i de anerkendte Sygekasser, dels i Sygeforeningerne, hvilket Problem interesserer stærkt netop i Øjeblikket.

Ud fra det Talmateriale, der paa nærværende Tidspunkt foreligger for mig, kan jeg oplyse, at Antallet af nydende Medlemmer ved Socialreformens Ikrafttræden udgjorde ca. 1 790 000, og at der i det siden da forløbne Aar er indmeldt ca. 360 000 nye Medlemmer, saaledes at Antallet af nydende Medlemmer nu udgør ca. 2 150 000. Jeg kan her oplyse, at man i sin Tid paa Grundlag af Oplysninger fra Statistisk Departement regnede med, at der ud over den ordinære aarlige Tilgang til Sygeforsikringerne vilde være en Mulighed for en Tilgang af ca. 220 000 nye Medlemmer — det er altsaa blevet 360 000. Den sandsynlige Tilgang satte man selvfølgelig noget lavere, idet man ikke regnede, at alle, der opfyldte de økonomiske Betingelser, vilde benytte sig af Adgangen til at gaa ind som nydende Medlemmer; jeg tror, man regnede med 140 000. Naar Tilgangen er blevet betydelig større, skyldes det formentlig den Forringelse af Befolkningens Indtægter, der har fundet Sted, og en større Interesse end oprindelig beregnet for at søge nydende Medlemsskab. Af bidragydende Medlemmer var der ved Socialreformens Ikrafttræden kun 5 000; der er siden da tilgaaet 172 000, saaledes at der nu staar 177 000 bidragydende Medlemmer.

Med Hensyn til Sygeforeningerne er Forholdet det, at der pr. 1. Oktober 1933